

Overarbejde skal stoppes, eller at man skulde fordre det udført for Fremtiden uden Bederlag. Det er en Sum, som jeg ikke tror at tage fejl i, at man hidtil har betragtet som kalkulatroif. Man har erkjendt, at Toldvæsenet selv ikke har nogen bestemt afgjørende Indflydelse paa, hvor stort et Beløb der kommer til Anvendelse i dette Niemed. Det er, saa vidt jeg erindrer, de 20,000 Kr. af de 38,000, som anvendes paa denne Maade. Det erede Mindretal, som har foreslaaet disse Nedsættelser under Toldvæsenet, har villet gjøre gjældende i Modsetning til, hvad den erede Ordfører anførte, at Forretningerne ved Toldexpeditionerne i Virkeligheden vare aftagne ikke ubetydelig i Omfang. I selve Betænkningen angives det, at Tallet af Kollier er paa eet Punkt reduceret med hundrede og nogle og tredive Tusind Stykker; men det er ganske mærkeligt, at, naar man blot vil foretage Sammenligning med den Tid, der ligger et Aar tilbage før 1875, viser der sig paa denne Post en betydelig Forøgelse. Vil man foretage en Sammenligning mellem Aarene 1878 og 74, kommer man til en betydelig Forøgelse paa denne Post i Stedet for en Formindskelse, og saaledes forholder det sig omtrent paa hele Linien. Det erede Mindretal har helt igjennem til Udgangspunkt for sin Sammenligning taget Aaret 1875, og da sammenlignet dette Aar med 1878; men det forekommer mig, da Forøgelsen blev vedtagen i 1875, at Sandsynligheden er for, at det, man nærmest har havt for Øie, har været Forholdene i 1874. I Tillægsanmærkningerne til Finantslovsforlaget, Side 27, ville de Herrer finde angivet Tallet af Kollis, som ere indgaaede fra Søfiden, fra Landsfiden og tilsammentaget. Vil jeg nu blot holde mig til den sidste Post, det samlede Tal af indgaaede Kollis her paa Kjøbenhavns Toldbod, vil man finde, at Tallet i 1874 var 1,555,568 og for Aaret 1877 1,627,651, altsaa ikke saa lidt høiere; men det er ganske vist, at, naar man tager Aaret 1875, om hvilket jeg formener, at man ikke havde nogen Mening, dengang man vedtog Forøgelsen, kommer man til en Formindskelse, nemlig fra 1,761,683 i 1875 til 1,627,651 i 1877. Men hvad enten man vil tage det ene eller det andet Tal til Sammenligningspunkt, tror jeg, at man nødvendigvis ved at gjøre sig bekendt med Meddelelserne om Tallet af Toldexpeditioner vil faae det Indtryk, at, skjøndt Indtægten desværre er aftagen ikke ubetydeligt, ere Forretningerne ikke aftagne, og at der altsaa heller ikke er tilstrækkelig Grund til at vedtage nogen Formindskelse i de Beløb, som Forretningerne hidtil have krævet. Jeg vil altsaa meget anbefale at stemme mod Udalgets Mindretals Forslag Nr. 138. — Den erede Ordfører fremkom med en Bemærkning om, at han — i alt Fald forstod jeg ham saaledes, — vilde være meget villig til at gaa ind paa en Forøgelse i Udgiften til Toldexpeditioner, naar denne Forøgelse

kun kom til at gaa Haand i Haand med en hurtigere, for Publikum bekvem Expedition, og den erede Ordfører nævne særlig, at det er kommet til hans Kundskab, at der nu fandt en ikke ringe Forskjel Sted mellem Hurtigheden af Expeditioner for Dampskibes og for Seilskibes Bedkommende, og at han derom ønskede en Udtalelse fra mig eller i alt Fald ønskede en Konference mellem Finantslovens 2den og 3die Behandling. Jeg skal kun bemærke, at der ikke er fremkommet til mig nogen Klage over ulige hurtige Toldexpeditioner, men at jeg er ganske enig med den erede Ordfører i, at Hensynet til hurtig og bekvem Expedition langt maa overveie smaa, jeg kunde fristes til at sige maalige, Bespareser paa de Udgifter, der medgaa til Toldexpeditioner. — Dermed tror jeg at være færdig med de Vædringsforslag, der ere stillede til den nu foreliggende Del af Finantsloven. — Der er imidlertid, saavel i Betænkningen som i Udtalelser angaaende det foreliggende Ufsnit, fremsat forskellige Bemærkninger, som ikke have faaet Udtryk i Vædringsforslaget, og som jeg skal tillade mig kort at omtale. Der er i Betænkningen en gjort opmærksom paa, at det vilde være ønskeligt, at snart Næsten af de Staten tilhørende Kirker kunde blive afhændet. Den erede Ordfører tilsvarede, at man erkjendte, at der var gjort Bestræbelser i saa Henseende fra Finantsministeriets Side, men at disse ikke havde ført til noget Resultat, og den erede Ordfører bemærkede, at det selvfølgelig ikke var Finantudvalgets Mening, at man à tout prix skulde stille sig af med disse Kirker eller bringe unødvendige Offre derfor. Jeg er ganske enig med den erede Ordfører i, at det vilde være ønskeligt, om man kunde blive af med disse Kirker, som jo kun medføre Udgifter for St ten; men jeg er ogsaa enig med den erede Ordfører i, at Offret, man skal bringe derfor, dog ogsaa maa staa i et passende Forhold til det, der skal op aas, og altsaa under denne Forudsætning slutter jeg mig ganske til den erede Ordførers Udtalelser. Muligvis har den erede Ordfører ved sin Udtalelse havt for Øie, at det kunde være ønskeligt, at man allerede nu paany sendte Opfordring ud i Verden til at gjøre Licitationssbud paa Statens Kirker. Det er det, man i Virkeligheden har gjort; man har tilbudt Tiendeydere eller Kommuner dem til Cie mod foruden Kirkeindtægterne tillige at faae et Beløb i Statsobligationer, altsaa en ligefrem Licitation; men dette har ført til det bedrøvelige Resultat, at man for den større Del af disse Kirkers Bedkommende erklærede, at man paa ingen Maade vilde have Noget dermed at gjøre, og hvor man har gjort Bud, have disse staaet i et saa urimeligt Forhold til det, som Finantsministeren efter de foreliggende Oplysninger maatte anse for næssende, at man ikke kunde gaa ind derpaa. Nu at stille dem til Licitation saa kort efter det først mis-